

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MARIN OIL s.r.o.**, se sídlem Jihlava, Pávovská 3136/73, zastoupený JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem Havlíčkův Brod, Horní 6, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobách proti rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 19.11.2013, č.j. 40690-7/2013-900000-304.1, č.j. 40636-5/2013-900000-304.1 a č.j. 40633-5/2013-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Zdejšímu soudu byly doručeny tři samostatné žaloby vedené pod sp. zn. 62 Af 3/2014, 62 Af 4/2014 a 62 Af 5/2014, kterými žalobce brojil proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19.11.2013, č.j. 40690-7/2013-900000-304.1, č.j. 40636-5/2013-900000-304.1 a č.j. 40633-5/2013-900000-304.1.

Usnesením ze dne 17. 4. 2014 zdejší soud spojil věci vedené pod výše uvedenými spisovými značkami ke společnému projednání a konstatoval, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 62 Af 3/2014.

I. Podstata věci

Dne 19. 11. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. 40690-7/2013-900000-304.1, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Jihlava ze dne 1.7.2011, č.j. 12169-3/2011-216300-024, kterým byla žalobci vyměřena na základě pomůcek spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2010 ve výši 177 609 Kč, č.j. 40636-5/2013-900000-304.1, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí celního úřadu ze dne 1.7.2011, č.j. 12184-2/2011-216300-024, kterým byla žalobci vyměřena na základě pomůcek spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období únor 2011 ve výši 24 140 Kč, č.j. 40633-5/2013-900000-304.1, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí celního úřadu ze dne 1.7.2011, č.j. 12180-2/2011-216300-024, kterým byla žalobci vyměřena na základě pomůcek spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období říjen 2010 ve výši 84 674 Kč.

Žalovaný dospěl k závěru, že celní úřad postupoval v souladu s § 145 odst. 1 daňového řádu, pokud žalobci vyměřil daň na základě pomůcek, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobci vznikla daňová povinnost a žalobce nepodal daňové přiznání, přestože byl k jeho podání vyzván. Pokud totiž žalobce nedbalostí smíchal minerální olej uvedený v předložených dokladech s jinými minerálními oleji, jednalo se o „výrobu“, se kterou zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), spojuje vznik daňové povinnosti. Žalobce přitom neprokázal, že by odlišné sazební zařazení odebraného vzorku minerálních olejů a minerálních olejů, k nimž se vztahují předložené doklady, bylo způsobeno smícháním řádně zdaněných minerálních olejů ve skladovacích nádržích čerpací stanice, jak požaduje § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních.

II. Shrnutí žalob

Žalobce namítá, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Tuto nezákonnost spatřuje v tom, že mu byla vyměřena spotřební daň z minerálních olejů dle pomůcek, aniž by tu existovala daňová povinnost.

Žalobce poukazuje na to, že při skladování a převážení minerálních olejů došlo ke smísení těchto olejů, které se projevilo v zařazení pod konkrétní sazbu sazebníku. Žalobce však odmítá závěr, že by se jednalo o výrobu ve smyslu § 3 písm. u) zákona o spotřebních daních. Žalobce tu poukazuje na běžný význam slova „výroba“, z něhož je zřejmé, že se musí jednat o záměrný postup. Žalobce má za to, že v případě pochybností, zda se jedná o výrobu či nikoliv, je třeba aplikovat čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.

Podle žalobce žalovaný pochybil, pokud neprovedl navržené důkazy (zejména ohledání autocisterny). Žalobce dále namítá, že byla porušena poučovací povinnost dle § 6 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť bylo žalobci přičítáno k tíži, že neprokázal zdanění minerálního oleje, který měl znečistit přepravovaný olej, aniž by o této povinnosti byl řádně poučen.

Žalobce proto navrhuje napadená rozhodnutí zrušit a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný poukazuje na to, že zákon o spotřebních daních poskytuje legální definici pojmu výroba, a to v § 3 písm. u) tohoto zákona. Je tedy nerozhodný běžný smysl tohoto pojmu. Žalovaný také zdůraznil, že žalobcem navrhované důkazní prostředky shledal nadbytečnými, a proto je neprováděl.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Skutečnosti zřejmé ze spisu

V daném případě ze správního spisu vyplynulo, že celní úřad vyzval žalobce podle § 145 odst. 1 daňového řádu výzvou ze dne 2. 5. 2011 k podání daňového přiznání na spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období srpen 2010, únor 2011 a říjen 2010. V této výzvě bylo uvedeno, že:

- při místním šetření konaném dne 23. 8. 2010 na adrese Baštínov 117, Žďár nad Sázavou, bylo zjištěno, že žalobce skladuje mj. 16 224 litrů motorové nafty. Celní úřad odebral ze skladované motorové nafty vzorek, u něhož bylo zjištěno, že nevyhovuje jakostní normě ČSN EN 590 a vyhlášce č. 133/2010 Sb. Podle celního úřadu se jednalo o zboží, které patřilo do KN 2710 19 99 Společného celního sazebníku Evropského společenství oproti deklarované KN 2710 19 41. Žalobce však předložil doklady, které prokazovaly nakoupení minerálního oleje s odlišným sazebním zařazením (předložené doklady se vztahovaly ke KN 2710 19 41);

- při místním šetření konaném dne 22. 10. 2010 na adrese Pávovská 73, Jihlava, bylo zjištěno, že žalobce skladuje mj. 1 871 litrů benzínu Natural 95 a 5 543 litrů motorové nafty. Celní úřad odebral ze skladovaných olejů vzorek, u něhož bylo zjištěno, že nevyhovuje vyhlášce č. 133/2010 Sb. Podle celního úřadu se jednalo v případě benzínu Natural 95 o zboží, které patřilo do KN 2710 11 41 Společného celního sazebníku Evropského společenství. Žalobce však předložil doklady, které prokazovaly nakoupení minerálního oleje s odlišným sazebním zařazením (předložené doklady se nevztahovaly ke KN 2710 11 41, ale ke KN 2710 11 45). V případě motorové nafty se jednalo o sazební zařazení KN 2710 19 99 oproti deklarované KN 2710 19 41;

- při místním šetření konaném dne 9. 2. 2011 na adrese Pávovská 73, Jihlava, bylo zjištěno, že žalobce skladuje mj. 1 883 litrů benzínu Natural 95. Celní úřad odebral ze skladovaného benzínu vzorek, u něhož bylo zjištěno, že nevyhovuje vyhlášce č. 133/2010 Sb. Podle celního úřadu se jednalo o zboží, které patřilo do KN 2710 11 41 Společného celního sazebníku Evropského společenství. Žalobce však předložil doklady, které prokazovaly nakoupení minerálního oleje s odlišným sazebním zařazením (předložené doklady se nevztahovaly ke KN 2710 11 41, ale ke KN 2710 11 45).

Podle celního úřadu tedy žalobci vznikla povinnost přiznat daň a zaplatit ji.

Žalobce daňové přiznání nepodal a celní úřad platebními výměry ze dne 1.7.2011 žalobci vyměřil na základě pomůcek spotřební daň z minerálních olejů. Z těchto rozhodnutí plyne, že žalobce na výzvu k podání daňového přiznání reagoval podáním ze dne 18.5.2011, kde uvedl, že předloženými doklady (fakturami a dodacími listy) prokázal zdanění předmětných minerálních olejů. Zjištěná neodpovídající kvalita u vzorků byla podle žalobce zřejmě způsobena „...tím, že na ČS bylo přepravováno malé množství BA 95 Natural, které při stáčení bylo kontaminováno zbytkem nafty v měřicím zařízení a ve filtru cisterny. Dle sdělení vedoucí laboratoře ČEPRO a. s. Šlapánov již příměs 0,3 – 0,5 % nafty v benzínu může způsobit, že vzorek neodpovídá ČSN. V případě nafty motorové byla situace jiná, zde zřejmě došlo k technologické nekázni při nakládce nafty, kdy cisternový automobil nebyl zcela vyprázdněn a vyčištěn od olejů, které byly přes tuto cisternu stáčeny. Tato technologická závada byla zjištěna až v průběhu měsíce února 2011, kdy vlivem kontaminace nafty uvedenými oleji došlo k poškození několika automobilů u různých firem, kam byla tato nafta dodána. Je pravděpodobné, že se tak mohlo stát i v dřívějším období, kdykoli jsme stáceli oleje prostřednictvím cisternového automobilu (zřejmě však v menším množství, což se neprojevovalo poškozením motorů aut)“.

Celní úřad žalobci nepřisvědčil s odůvodněním, že jím předložené doklady se vztahují k minerálním olejům odlišného sazebního zařazení a shora uvedenými rozhodnutími ze dne 1.7.2011 žalobci spotřební daň vyměřil.

Proti tomu podal žalobce odvolání, které však Celní ředitelství Brno rozhodnutími ze dne 11.1.2012, č.j. 433/2012-010100-21, č.j. 435/2012-010100-21 a č.j. 436/2012-010100-21, zamítlo.

Tato rozhodnutí však byla rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2013, ve věcech sp. zn. 62 Af 22/2012, 62 Af 24/2012 a 62 Af 25/2012, zrušena. Krajský soud žalovaného zavázal k tomu, aby žalobce vyzval k prokázání jeho tvrzení, že odlišné sazební zařazení odebraných vzorků minerálních olejů a minerálních olejů, k nimž se vztahují předložené doklady, bylo způsobeno smícháním řádně zdaněných minerálních olejů ve skladovacích nádržích čerpací stanice, a následně posoudil, zda žalobci svědčí daňová povinnost (zejména, zda na danou situaci dopadá § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních).

Soud uvedl, že „...pokud by se žalobcovo tvrzení ukázalo být pravdivým (tj. žalobce by prokázal, že odlišné sazební zařazení bylo způsobeno smícháním řádně zdaněných minerálních olejů ve skladovacích nádržích čerpací stanice), nelze vyloučit, že by daná situace spadala právě pod § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních (samozřejmě při splnění ostatních podmínek tohoto ustanovení). Předmětný proces by tak nebyl výrobou minerálních olejů ve smyslu zákon a o spotřebních daních a žalobci by daňová povinnost z tohoto titulu nevznikla.

Podle názoru soudu tedy měl celní úřad, případně žalovaný v rámci zkoumání zákonnosti podmínek pro vyměření daně podle pomůcek, posuzovat též to, zda žalobci vznikla daňová povinnost či nikoli. Pokud žalobce tvrdil, že tomu tak nebylo, měl jej celní úřad vyzvat k prokázání tvrzení, že odlišné sazební zařazení odebraných vzorků a předložených dokladů bylo způsobeno smícháním řádně zdaněných minerálních olejů ve skladovacích nádržích čerpací stanice. Současně měl žalobce poučit o následcích, pokud tak neučiní. Toliko takový postup je v souladu se základními zásadami daňového řízení (§ 6 odst. 3 daňového řádu). Teprve v případě, že by žalobce svoje tvrzení neprokázal, případně pokud by se ukázalo, že nejsou splněny podmínky stanovené v § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních, lze dospět k závěru, že žalobci svědčí daňová povinnost a v daném případě tak byly naplněny podmínky § 145 odst. 1 daňového řádu pro vyměření daně podle pomůcek“.

Žalovaný tedy v intencích zrušovacího rozsudku krajského soudu vyzval žalobce k doplnění odvolání „... o návrhy důkazů, prokazujících tvrzení, že odlišné sazební zařazení odebraného vzorku minerálních olejů a minerálních olejů, k nimž se vztahují přiložené doklady, bylo způsobeno smícháním řádně zdaněných minerálních olejů ve skladovacích nádržích čerpací stanice, resp. z důvodu znečištění cisterny...“.

Žalobce k důkazu navrhl ohledání autocisterny použité ke stáčení minerálních olejů (z toho mělo být zjištěné, že v měřicím zařízení zůstává zbytek minerálních olejů), výslech svědků - zaměstnanců skladu (kteří měli potvrdit, že skladování,

nakládka a transport olejů proběhlo bez problémů), smlouvu o nájmu nádrže o skladovací kapacitě 60 000 litrů za účelem skladování a stáčení pohonných hmot a olejů a záznam o provozu vozidla nákladní dopravy.

Žalovaný dovodil, že žalobcem navržené důkazy nemohou prokazovat, že by na danou situaci dopadala výjimka zakotvená v § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních, a proto navržené důkazy neprovedl.

V. Posouzení věci

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud rozhodoval podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Žalobce v podaných žalobách namítal, že nebyly splněny podmínky pro to, aby mu byla vyměřena spotřební daň podle pomůcek, neboť mu vůbec nevznikla daňová povinnost. Pochybení při skladování a převážení minerálních olejů podle něho není výrobou ve smyslu § 3 písm. u) zákona o spotřebních daních.

Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

Podle § 9 odst. 3 písm. e) tohoto zákona povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve,

Podle § 8 odst. 2 zákona o spotřebních daních vzniká daňová povinnost výrobou vybraných výrobků na daňovém území Evropského společenství nebo dovozem vybraných výrobků na daňové území Evropského společenství.

V souladu s § 3 písm. u) zákona o spotřebních daních se výrobou rozumí proces, při kterém 1. vybraný výrobek vznikne, 2. z vybraného výrobku, který je předmětem daně, vznikne vybraný výrobek, který je jiným předmětem daně, s výjimkou činností podle § 45 odst. 12 tohoto zákona, 3. z minerálního oleje, který je uvedený pod jedním kódem nomenklatury, vznikne minerální olej, který je uveden pod jiným kódem nomenklatury, s výjimkou činností podle § 45 odst. 12 tohoto zákona.

Podle § 45 odst. 12 zákona o spotřebních daních se za výrobu minerálních olejů nepovažuje a) smíchání minerálních olejů již uvedených do volného daňového oběhu v běžných nádržích motorových dopravních prostředků (§ 63 odst. 2 tohoto zákona) na čerpacích stanicích, b) smíchání minerálních olejů již uvedených do volného daňového oběhu ve skladovacích nádržích čerpacích stanic, pokud se jedná o minerální oleje, u nichž již byla spotřební daň zaplacená a jejichž sazba daně není nižší než sazba daně vzniklé směsi.

Pojem výroba je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu vykládán poměrně široce. Soud k tomu odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007 ve věci sp. zn. 5 Afs 96/2006, publ. pod č. 1268/2007 Sb. NSS, podle něhož se výrobou rozumí nejen technologický proces vzniku nového výrobku, při němž dochází ke změně vlastností, ale rovněž postup, kdy konečný produkt se odlišuje od původního produktu jen v důsledku své vnější úpravy. Podle citovaného rozsudku se výrobou rozumí „*jak vnější změna v úpravě, tak i změna nomenklaturního označení*“. K otázce výroby se vyslovil rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 6. 2000, ve věci sp. zn. II. ÚS 157/97, kde mimo jiné konstatoval, že „výrobou“ ve smyslu § 3 zákona o spotřebních daních je i proces administrativní změny, tj. právně významné nové označení výrobku.

Jak již uvedl zdejší soud v předchozích rozsudcích v dané věci, „výrobou je tak třeba rozumět i proces, v jehož důsledku dojde ke změně sazebního označení vybraných výrobků. V zásadě je tedy třeba výrobou rozumět i smíchání minerálních olejů, vznikne-li minerální olej jiného sazebního zařazení (samozřejmě vyjma situací zakotvených v § 45 odst. 12 zákona o spotřebních daních)“.

Žalobcovo tvrzení, že ke smíchání minerálních olejů došlo neúmyslným jednáním, tedy není relevantní. Jestliže zákon o spotřebních daních v § 3 písm. u) výrobu označuje jako proces, je nepodstatné, zda se jedná o proces záměrný či neúmyslný. Stejně tak nepodstatný je s ohledem na zákonnou definici pojmu „výroba“ obecný význam tohoto pojmu. Jinak řečeno „výrobou“ ve smyslu zákona o spotřebních daní může být i proces, který by výrobou ve smyslu obecného jazyka vůbec nebyl. Definice pojmu výroba je přitom v zákoně o spotřebních daních uvedena jasně a srozumitelně a není tedy jakýkoli prostor pro to, aby byl tento pojem vykládán jakýmkoli jiným způsobem.

Je tedy třeba učinit dílčí závěr, že vznikne-li smícháním minerálních olejů minerální olej jiného sazebního zařazení, jedná se zásadně o výrobu ve smyslu § 3 písm. u) zákona o spotřebních daních.

Zdejší soud se dále zabýval tím, zda žalobce prokázal, že odlišné sazební zařazení bylo způsobeno smícháním řádně zdaněných minerálních olejů ve skladovacích nádržích čerpací stanice ve smyslu § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních.

Podle citovaného ustanovení se za výrobu minerálních olejů nepovažuje smíchání minerálních olejů již uvedených do volného daňového oběhu ve skladovacích nádržích čerpacích stanic, pokud se jedná o minerální oleje, u nichž již byla spotřební daň zaplacená a jejichž sazba daně není nižší než sazba daně vzniklé směsi.

Žalovaný také žalobce k předložení důkazních návrhů, které by naplnění podmínek citovaného ustanovení prokázaly, řádně vyzval.

Žalobce tedy měl prokázat jednak to, že ke smíchání minerálních olejů došlo ve skladovacích nádržích čerpacích stanic, dále to, že se jednalo o minerální oleje, které byly uvedeny do volného daňového oběhu, a zároveň, že u smíchaných minerálních olejů byla spotřební daň zaplacená. Současně zaplacená sazba daně nesmí být nižší než sazba daně vzniklé směsi.

V daném případě žalobce tvrdil, že ke smíchání minerálních olejů došlo přetečením minerálního oleje z jedné komory nádrže autocisterny do komory druhé, kde byl umístěn jiný minerální olej, event. tak, že minerální olej byl kontaminován zůstatkem jiného oleje v měřicím zařízení autocisterny. K těmto tvrzením také žalobce na výzvu žalovaného navrhl provedení důkazů (ohledání autocisterny, výsledků svědků - zaměstnanců skladu, smlouvu o nájmu nádrže a záznam o provozu vozidla nákladní dopravy).

Žádné důkazní návrhy však žalobce neučinil ve vztahu k prokázání zdanění smíchaných minerálních olejů. Pokud jde o minerální olej, který byl údajně kontaminován a jehož sazební zařazení se v důsledku toho změnilo, tak ve vztahu k němu správní spis podklady obsahuje (to ani žalovaný nezpochybňuje). Jiná situace však je ve vztahu k minerálnímu oleji, který měl přepravovaný, resp. přečerpávaný minerální olej kontaminovat. Ke zdanění tohoto minerálního oleje žalobce ničeho neuvádí ani nedokládá. Na povinnosti prokázat zdanění i minerálního oleje „znečišťujícího“ nemůže nic změnit ani jeho údajně malé množství. Ustanovení § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních totiž jednoznačně požaduje, aby byla daň zaplacená u obou smíchaných minerálních olejů.

I kdyby tedy soud přistoupil na to, že autocisternu, primárně určenou k přepravě minerálních olejů, lze v určitých případech považovat za skladovací nádrž *sui generis* ve smyslu § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních (a této otázce se pak podrobněji věnovat v navazujících úvahách), nebyla v žalobcově případě naplněna podmínka prokázání zdanění smíchaných minerálních olejů, a žalobce tedy neprokázal, že by jeho situace spadala pod výjimku zakotvenou v § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních.

Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že žalobcem navržené důkazy nemohou prokázat naplnění podmínek stanovených v § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních, a proto je neprovedl, nepochybil.

Pokud se žalobce domnívá, že celní úřad nepostupoval správně, jestliže jej nepoučil ve smyslu § 6 odst. 3 daňového řádu o tom, že musí prokázat zdanění obou smíchaných minerálních olejů, mylí se. Tu lze odkázat na text výzev ze dne 24.9.2013, č.j. 40690-5/2013-900000-304.1, č.j. 40636-3/2013-900000-304.1 a č.j. 40633-3/2013-900000-304.1, kterými žalovaný vyzýval žalobce k doplnění odvolání, včetně doplnění: „o návrhy důkazů, prokazujících tvrzení, že odlišné sazební zařazení odebraného vzorku minerálních olejů a minerálních olejů, k nimž se vztahují přiložené doklady, bylo způsobeno smícháním **řádně zdaněných minerálních olejů** ve skladovacích nádržích čerpací stanice, resp. z důvodu znečištění cisterny...“. Z uvedeného plyne, že ani tato námitka není důvodná, neboť žalovaný žalobce vyzval k prokázání i toho, že byly smíchány minerální oleje řádně zdaněné. I z použitého množného čísla („minerálních olejů“) je přitom zřejmé, že zdanění měl žalobce prokázat ve vztahu k oběma smíchaným minerálním olejům, tj. jak k tomu, který byl kontaminován, tak k tomu, který kontaminoval. To však žalobce neučinil.

Žalobce tedy tvrzení o naplnění podmínek stanovených v § 45 odst. 12 písm. b) zákona o spotřebních daních neprokázal a na proces smíchání minerálních olejů, kterým vznikl minerální olej nového sazebního zařazení, je třeba hledět jako na výrobu ve smyslu zákona o spotřebních daních. Žalobci tak vznikla daňová povinnost podle § 8 zákona o spotřebních daních a byl tak dle § 9 odst. 3 písm. e) tohoto zákona povinen daň přiznat a zaplatit. Vzhledem k tomu, že tak neučinil ani k výzvě správce daně, byly naplněny podmínky § 145 odst. 1 daňového řádu pro vyměření daně podle pomůcek.

VI. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VII. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1.4.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu